

byl nařízen postup podle § 22 a násl. j. n. Jest povinností soudu rozhodnouti o návrhu státního zastupitelství podle výsledků řízení a jest věcí stěžovatele, aby soudu v řízení nepřekážel, nýbrž naopak uvedl vše, proč má za to, že návrhu nemá býti vyhověno a podrobil se lékařskému vyšetření. První soud nařídil toliko předvedení stěžovatele k výsledku a lékařské prohlídce, nikoli však dopravení do ústavu pro duševně choré. Své námitky proti znalcům může uplatniti před jejich slyšením u prvního soudu. Odmínutí státního zastupitelství v řízení o zbavení svéprávnosti nemá místa. Delegace jiného soudu (v Praze) z důvodu vhodnosti (§ 31 j. n.) nelze se domáhati pro zaujatost soudu, neboť otázka zaujatosti soudu je samostatně řešena v §§ 19 až 25 j. n., a to jinak, než delegace.

Čís. 17372.

Za platnosti opatření Národní banky československé vyhlášeného vyhláškou ministerstva financí ze dne 14. května 1936 čís. 125 Sb. z. a n. o úpravě vzájemného platebního styku mezi republikou Československou a Spolkovým státem Rakouským splnil tuzemský dlužník svůj peněžní dluh vůči rakouskému věřiteli tím, že dlužnou částku zaplatil na Rakouský evidenční účet u Národní banky československé. Nestačí plnění k rukám tuzemského právního zástupce rakouského věřitele.

(Rozh. ze dne 8. září 1939, Rv I 1974/38.)

Proti žalobě na zaplacení částky 20.000 K namítl žalovaný, že částku tu zaplatil žalobci, bydlícímu v bývalém Spolkovém státě Rakouském tím, že ji složil na rakouské clearingové konto B. Národní banky československé. Toto tvrzení žalovaného nezletilý žalobce sice nepopřel, uvedl však, že tímto složením peněz nedošlo k zaplacení zažalované pohledávky s liberujícím účinkem, protože účet u Národní banky československé měl pouze povahu evidenční, a právo disponovati částkami složenými na tomto účtě má jediné Národní banka, nikoli žalobce, ani poručenský soud ve Vídni, ani Rakouská národní banka. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jádrem sporu jest otázka, zda žalovaný, jenž po podání žaloby o zaplacení odkazu 20.000 K s přísl. tuto částku dne 10. března 1937 zaplatil na Rakouský evidenční účet u Národní banky československé (čl. 3 Opatření Národní banky československé o úpravě vzájemného platebního styku mezi republikou Československou a Spolkovým státem Rakouským, vyhlášeného vyhláškou ministerstva financí ze dne 14. května 1936, č. 125 Sb. z. a n. z r. 1936) takto svůj peněžní dluh za-

pravil čili nic. Na tuto otázku odpověděl první soud záporně, kdežto druhý soud kladně. Rozhodnutí odvolacího soudu jest správné, neboť plněním peněžitého dluhu je řádné »odeslání« dlužné peněžité sumy (Sedláček v komentáři u § 905, str. 269, Hermann Otavský u čl. 325 obch. zák. str. 329 kompasové vydání obchodního zákona). Žalovaný pak nemohl žalobci dlužnou částku »řádně« odeslati jinak než způsobem předepsaným v čl. 3 citovaného opatření Národní banky československé, což také učinil. Nelze také uvažovati o tom, zda snad neměl dlužnou částku odeslati Dr. Hansu Sch. v L. jako zmocněnci žalobcovu, neboť podle čl. 1 zmíněného Opatření č. 125/1936 Sb. z. a n. veškeré platy mezi republikou Československou a Spolkovým státem Rakouským směly se v oné době konati toliko způsobem stanoveným v tomto opatření. O takový plat pak šlo i v souzeném případě, neboť žalobce byl tehdy věřitelem rakouským a žalovaný byl československým dlužníkem ve sm. čl. 4 citovaného Opatření. Žalobce se však nemůže právem dovolávati ani dopisu Národní banky československé advokátním komorám ze dne 14. května 1933, jímž Národní banka projevila souhlas s tím, aby advokáti při výkonu svého zaměstnání přijali od tuzemce platy ve prospěch svých cizozemských klientů, ale aby pak do 14 dnů nejdéle si vyžádali povolení Národní banky československé, aby vyinkasované částky mohl uhraditi svým cizozemským klientům. Tento dopis pocházející z doby, kdy platební styk mezi bývalou republikou Československou a bývalým Spolkovým státem Rakouským nespočíval ještě na Opatření č. 125/1936 Sb. z. a n., totiž samozřejmě pozbyl platnosti, jakmile bylo čl. 3 Opatření č. 125/1936 Sb. z. a n. stanoveno, že českoslovenští dlužníci jsou povinni dlužné částky v Opatření tom označené zaplatiti na Rakouský evidenční účet.

Čís. 17373.

Vykonavatel posledního pořízení není pasivně legitimován k žalobě o neplatnost posledního pořízení.

(Rozh. ze dne 8. září 1939, Rv I 227/39.)

Žalobkyně domáhá se na žalovaném jako vykonavateli poslední vůle zůstavitelky Františky Z. uznání neplatnosti její poslední vůle. Nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Z předpisů §§ 547 a 816 obč. zák. vyplývá, že vykonavatel posledního pořízení nepředstavuje v řízení sporném zůstavitele (Sb. n. s. čís. 3639). Jeho činnost jest obmezena jen na dohled, aby poslední pořízení bylo splněno a na to, aby předložil spolu s dědicem testamentární výkaz (Sb. n. s. čís. 8712). Na odkazovnicích kodicilu, jehož platnost byla popřena, jest, aby svoje nároky uplatnili proti přihlášeným dědicům žalobou dědickou na vydání odkazů (Sb. n. s. čís. 481, 1161). Ovšem